

זבחים דף עח

הלכות פסולי המקדשין

פרק שני

שיבושים במתן דמים

כב דם שגפול לתוך המים או לתוך המי חלין - לא יזה ממנו, ואם הזה, פסול. נפל מים לתוך הדם שבמזרק - אם יש בו מראה דם, קשר. נפל לתוכו יין או דם חלין - אומדין אותו, אלו היה מים: אם ראויין לבטל דם שבמזרק עד שלא יהיו מראיו מראה דם - הרי זה לא יזה ממנו; ואם אינם ראויין לבטל מראיו - יזה ממנו.

כג דם הקדשים שנתערב בדם פסולי המזבח או בדם קדשים שגפסלו בשחיטתן - ישפך הכל לאמה. ונאפלו קרבו כל הכוסות חוץ מאחד - ישפך לאמה, וכל אותן הזבחים פסולין. נתערב בדם המתמצית - ישפך לאמה. ואם לא שאל, ונתן - קשר.

דם זבחים שנתערב - לענין זריקה

הלכות שחיטה

פרק ארבעה עשר

כיסוי הדם

ה השוחט עופות ומיני חיה במקום אחד - מברך ברכה אחת, וכסוי אחד לכלן. ודם שנתערב במים: אם יש בו מראה דם - חיב לכסות; ואם לאו - פטור מלכסות. נתערב ביין או בדם בהמה - רואין אותו כאלו הן מים: אם אפשר שיכרה מראה הדם שחיב לכסותו קשעור זה אלו היה מים - חיב לכסות הכל; ואם לאו - פטור מלכסות.

דם שחיטה שנתערב - לענין כיסוי

הלכות בבורים עם שאר מתנות בהנה שבגבולין

פרק ששי

החייב בחלה

יא המערב קמח חטים וקמח ארז, ועשה מהן עפה: אם יש בה טעם דגן - חיבת בחלה; ואם לאו - פטורה. אפלו היה השאור חטים לתוך עסת ארז, אם יש בה טעם דגן חיבת בחלה ואם לאו פטורה.

תערובת קמח חטים - לחיוב חלה

הלכות חמץ ומצה

פרק ששי

אכילת המצה

ה העושה עפה מן החטים ומן הארז - אם יש בה טעם דגן, יוצא בה ידי חובתו. עסת הפלבים: בזמן שהרועים אוכלין ממנה - יוצא בה ידי חובתו; אין הרועים אוכלין ממנה - אינו יוצא בה, שאין זו משמרת לשם מצה.

תערובת קמח חטים - למצוות מצה

מצה שלשה במי פרות - יוצא בה ידי חובתו בפסח; אבל אין לשין אותה ביין או שמן או דבש או חלב, משום "לחם עני" (ויביתם, טו, כו), כמו שבארנו (לעיל ה, א), ואם לש ואכל - לא יצא ידי חובתו. ואין יוצאין לא בפת מרסן ולא בפת סבין, אבל לש הוא את הקמח בסבין שלו ובמרסנו ועושהו פת ויוצא בה ידי חובתו. וכן פת סלת נקיה ביותר - הרי זו מתרת, ויוצא בה ידי חובתו בפסח, ואין אומרים בה: אין זה "לחם עני".

הלכות מקוות

פרק שלישי

החציצה בכלים

טז בהמה שהיה השיר עליה רפוי, ונטמא - מטבילין אותו במקומו. וזו ולא נטביל את הקמקמוס בפחמין שבו, אלא אם כן שפשוף. **יח** כלי שהוא מלא משקין ונטבילו - כאלו לא טבל. היה מלא מים ונטבילו - הרי המים והפלי טהורין כאחת, מפני שהמים יש להן טהרה, כמו שבארנו בטמאת אכלין ומשקין (כ, א).

היה הפלי מלא מי רגלים - רואין אותו כאלו הן מים. היה בו מי חטאת: אם היה רב הפלי פנוי כדי שיקבו מי מקנה על מי חטאת שבתוכו - הרי זה טהור; ואם לאו - צדין הוא בטמאתו, וכאלו הן שאר משקין שחוצצין בין גוף הפלי ובין מי המקנה.

טבילת כלי כשהוא מלא

יט כלי שתוכו טהור ונבוי טמא, והיה מלא יין לכן או חלב, ונטבילו - הולכין אחר הרב: אם היה רב הפלי פנוי כדי שיקבו המים בתוכו - טהור, מפני שטמאתו מהדבריהם; אבל אם היה בו יין אדם או שאר משקין - לא עלתה לו טבילה.

